

מסורת הש"ס

(א) שקלים פ"ה ה"א געליגן :
 (ב) ויזן וסס איהם ששים עשר,
 (ג) וזחם קה. מנחם קנא.
 כרמות (א, ב) שערות קנא.
 (ד) געליגן ג, א) ונקטן
 עמוד ג, א) ונקטן ג, א) דמאס,
 (ו) חולין קול; (ז) ב"ק דל.
 חולין קול; ממונה : דמס
 מנ : (א) נקטן ג, א) פס
 פ"ג מ"ב, א) נקטן ג, א) פס
 (ז) דף דל, ג, א) דמס
 (ח) ונאך דל, ג, א) דמס
 (סא) ויורקא יטו
 (ב) ונאך : כדפשו"י, וזוה
 געלי : ד"ה גענא, א) נמר
 ג. חולין כח. חולין עא,
 (ז) וזר דמאס, ון
 געליגן ד"א

תורה אור השלם

1. וְכִי יִפֹּל מִנִּבְלָתָם עַל כָּל
זֶרַע זֶרַע אֲשֶׁר יִזְרַע טְהוֹר
הוּא:

הגהות הב"ח

(א) תום' ד"ה חלל וכו'
תאנה שהיא עומדת בחלל
אוכל אחת אחת ופטור וכו'
נותנין עליו חומרי אדם:

לעזי רש"י

פוליו"ל. מנתה (צמח).
שדריא"ה. צתרה (צמח).
טיי"ר. להכתים (לעבד
שדה בשיטת כתמים,
כלומר ללקט בו פה ושם).
אניי"ט [אניי"ד]. שָׁכַת
(צמח ריחני).

מוסף רש"י

[illegible]

טומאה חמורה אינה עושה כיוצא בה. מאחר שטומאה נבלה את האדם אין אותו אדם חוזר ומטמא אדם שאין מטמא אדם אלא אב הטומאה אבל אוכל חוזר ומטמא אוכל מדרבנן: **הכשר שרץ.** שיכשירו שרץ להביאו ליד טומאה: שאין סופן לטמא טומאה חמורה. אין לך אוכל מטמא אדם: שום טומאה חמורה שום טומאה קלה. לא אם אמרת בטומאה חמורה דין הוא שטמא נבל מחשבה שלא מניין שום טומאה ששמה טומאה חמורה שמהא צריכה הכשר תאמר בטומאה קלה דאוכלין שאע"פ שזו אינה צריכה הכשר הרי כל אוכלין יש עליהם שום טומאה קלה וצריכין הכשר הלכך הכא נמי צריכה מחשבה: לענין משנה. דהואיל ונמלך עליהן לאדם היא מחשבה וחיובין צמטשר: הסיאה. פוליו"ל: וסקרינא. שדריא"ה: נשמרין. כ"ד אם היו נשמרין לאכלת אדם: אלא לאו דורען לבהמה וקפני. אם חזר ושמרן לאדם חייבין:

לֹאֲדָם קִיּוּמִי. וְכִינן דִּסְתַּמְיִיהוּ לֹאֲדָם
מֵאִי אִם הִיוּ נִשְׁמָרִין הֵכִי קֹאֲמֵר אִם
הִתְחַל מִשְׁמֶרֶת פִּירוּמִיָּה דְלָא הִיוּ
הַפֶּקֶר חִיבִין: מַהֲיָב רַב אִשִּׁי. לְרַבָּא:
וְאִם אִיתָא. לְעֵנִין מַעֲשֵׂר הִוּא
מַחֲשָׁבָה הֵא אִזְכֵּב עוֹלָשִׁין שׁוֹרְעֵן
לְנִשְׁמָרָה וְנִמְלֵךְ עֲלֵיהֶם לֹאֲדָם דְּחִיבִין
מַמְעֵשֶׁר וְאִין מִטְמָאִין דְּהֵא לְעֵנִין
טוֹמָאָה אֲמֵרֶת לֹאֻ מַחֲשָׁבָה הִיא:
רִאשִׁים הִגּוּ. הִגּוּזוּ אֲלָנוּ חֵיב לִיתֵן
בְּכָל שָׁנָה מִן הִגּוּ מַעֲט לִכְהֵן וּבִשְׁחִיטָה
חֻלּוּין [קֹלָה]. מִפְּרֵשׁ שִׁיעוּרָא: בְּמַתְנוּת.
זְרוּעַ לְחִים וְהִקְיָה: וְיֵשׁ שְׁחִיב
בְּמַתְנוּת. כְּגוֹן בְּקָר וְאִינוּ חֵיב
בְּרִאשִׁית הִגּוּ: ס"ז. דְּמִין קִמְנִי
בְּמַתְנִי: וּפְטוֹר מִן הַמַּעֲשֵׂר. דִּהַפֶּקֶר
פְּטוֹר מִן הַמַּעֲשֵׂר. וּבִפְרָט וּבִפְאֵה
לְהִי מַחֲיִב דְּלֹאֲמֵרִין בְּהַגּוֹל בְּצִבָּא
קִמְאָא מִשּׁוּם תַּעֲזוּב יִתְרַתָּא דְכַחֲב
בְּמַשְׁנֵה תוֹרָה לֹא תִפָּאֵר אַחֲרֵיךְ וְאֲמֵר
מֵר (חֻלּוּין דף קל"א). לֹא תִטּוֹל שְׁפֹאֲרָתוֹ
מִמֶּנּוּ וְהִיוּ פֹאֵה וְדִרְשִׁין בְּסַפְרֵי
אַחֲרֵיךְ וְזוֹ שְׁכָחָה וְכַחֲבִין לִגְר לִיתוּס
וְלֹאֲלַמְנָה יִהְיֶה וְכַחֲבִי בְּתֵרִיָּה כִי
תִצְוֹר כְּרַמֶּךְ לֹא תִעוֹלֵל אַחֲרֵיךְ לִגְר
לִיתוּס וְלֹאֲלַמְנָה יִהְיֶה הִי פֹאֵה וְשָׁכָחָה
וְעוֹלּוֹת לִ"ל לְמַהֲדֵי וּמַכְחֵז בְּפִרְשָׁה
קְדוּשִׁים לִ"ל בְּזוֹלָה לְעֵנִי וְלִגְר תַּעֲזוּב
אֲרוּס לְרִבּוֹת הַפֶּקֶר כִּי הִיא גּוֹנָה
אֲזַל הַפֶּקֶר גָּמוּר פְּטוֹר מִכּוֹלן כְּדִמְתֵּן
לְעִיל וְנִשְׁמֵר פְּרֵט לַהֲפֶקֶר [נ]. סָנן הִסֵּס
נ"ו. הֵא דִּנְקֹט לֵה הֵכֵא מִשּׁוּם
לְדֹאֲמִיב עֲלֵה מַמְתִּי וְד' יוֹחֵן נִמִּי
עוֹלָשִׁין שׁוֹרְעֵן כִּי מִשּׁוּם לְדֹאֲמִיב עֲלִיהִ
מַמְתִּי נִקֵּט לֵה הֵכֵא: מוֹדִים אֲנִי
לְרַבִּי עֲקִיבָא. אֲע"פ דְּפִלְגִי בְּמִנְמָר
שְׁדֵּהוּ וְשִׁיר קִלְחִים לְחִים. מִנְמָר ט"ו
בִּלְע"ז שְׁמֵלֶקֶט כֹּאן אֵת הַמְּבוּשִׁלִים
כֹּל צֶרֶךְ וּמִינֵיהּ אֵת הַלְחִים שֶׁלֹּא
בִּשְׁלוּ וְחֹזֵר וּמִלְקֵט בְּמִקּוֹס אֲחֵר
דְּהוּה לִיָּה מְנוּמֵר. וְקֹאֲמֵר ר' עֲקִיבָא
כִּשְׁהוּא חֹזֵר וְלוֹקֵט נִתָּן פֹּאֵה מִכֹּל
אֶחָד וְאֶחָד שֶׁהִקִּיר שְׁבִינִתִּים מִפְּסִיק
וְאֶחָד אֲוִמֵּרִים פֹּאֵה מִמֵּחֶת עַל
הַכֹּל וּמוֹדִים אֲנִי לְרַבִּי עֲקִיבָא

בזורע שבת או חדרל כו'. להכי נקט הני שאין דרכן לעשות מהן ערובה אלא זורען לתבלין בעלמא בשנים ושלושה מקומות. שבת אני"ט:

והא
שנינו קונה אצל להפריש מן העומרים או מן הכרי לא נריך קרא

מפקיר כרמו פטור מפיאה לר' ישמעאל כיון דדריש תעזוב יתירא לדרשא אחרית ור"כ היכי מוכח נמי למפקיר (עצמו) [כרמן] ותרתי ש"מ דהא אביי גופיה דמוקי

בא סימן פרק ששי נדה

שום **טומאה** **חמורה** **בעולם** **בו**. מימה דיפרש הא דקמני דלניה יורדת לך המחשבה גופה דלא מליני טומאה חמורה שצריכה מחשבה בשום מקום דהא דלמריני דנבלת בהמה ועוף טהור צריכינ מחשבה היינו לטומאת אוכלין לצרף פחות מכזית ופחות מכביצה אוכלין לצרף כזית מהם מטמא אדם וכלים בלא מחשבה כדפרישית^א אבל טומאה קלה צריכה מחשבה שחלמא ומיהו נבלה נמי בעינן שחלמא רחיה לגר לצר פלג^ב :

אלא דרועינהו אבהמה. וזה
דנקט שצחזר לפי מאי
דמסיק שעלו מחליפין אחי שפיר
משום דצחזר אין דרך לזרוע אלא
בגינה ועוד דצחזר צתמא לאדם לפי
שרואה ויודע מאי לזקוקין עד שלא
יתקשו ולפי מאי דס"ד השתא י"א
לפרש דנקט חזר לפי שדרך התנא
למנקט חזר דגם בשאר דבר תני
חזר דקמי התם תאנה (א) עומדת
בחזר אוכל אחת מהן ופטור ואם יצרך
חייב גפן נטוע בחזר כקורנית שצחזר
שהחזר קובעת דבזר שנגמרה
מלאכהו א"כ צריך אף בלא צירוף
כהנהו שאין רגילין לעשות מהן גורן
וזה דתנן פ"ח דשביעית [מ"א] כל
שאינו מיוחד לא לאוכל אדם ולא
לאוכל בהמה חישב עליו לאוכל אדם
ולאוכל בהמה נותנין חומרי אדם
וחומרי בהמה כגון האוזב והקורנית
לא קשה להא' דלאמרנין בשמעתין
דסתמיא לאדם דלדינו דוקא בחזר
דשפירשית לעיל:

[illegible]

נא אליבא דרבא דמין קתני דילמא מתניתין דכל שחייב בפאה חייב במעשר ר' ישמעאל היא וי"ל
 דזב למפקיר כרמו מוקי לה נמי למפריש מן העיסה בפ"ק דתמורה דלא תימא אי עביד מהני:

(ח) גראה דל"ל דמה שהן זרועין בחצר מקטמחא עלו

עין משפט
נר מצוה

כה א מ״י פ״ג מהל' אצות
הטומאה הל״א:
כו ב ג ד מ״י פ״ג מהל'
טומאת אובולין הלכה ג:
כז ה ו ז מ״י פ״ב מהל'
דרמות הל״ב:
כח ח מ״י פ״י מהל' צבורים
הל״ז:
כט ט ט״שׁ ע״ד ק״י סא
סערי ו:
ל י מ״י פ״ה מהל' מתנות
עניים הל' כו:
לא כ מ״י שס פ״ג הל״א:

תום' הרא"ש

[illegible]

אף לרבא תעזוב יתירא אתא

ליהן. (ב) [נדפס"ל דלר' ישמעאל]